
SANKT OLAV

St. Olav utkommer en gang ukentlig. — Abonnement både for Inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig, i Ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, — for utlandet tillegg av vedkommende lands avisporto. Opsigelser må være Ekspedisjonen i hende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. — Annonser må være Innsendt Innen mandag aften. — Manuskript Innen fredag aften.

INNHold: Maidronningen. — Maria. — Lourdesmysteriets evangeliske karakter. — Pater Leseur O. P. — Mannens hender — Gandhi og kristendommen. — Varia. — Regnskap for St. Olavs Forbundet.

ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 5 - OSLO - TELEFON 23743

RETT + OG + SANNHET

MAIDRONNINGEN

Maria.

*Du datter av din sønn, o Jomfrumoder!
ydmyg og herlig over alt på jorden,
evig utvalgte mål for frelsens goder.
Ved dig blev adlet, som det times burde,
den jordiske natur så skjønt her nede,
at Skaperen selv sig til sin skapning gjorde.
Uti ditt skjød gjentendtes kjærligheten,
hvis glød fikk denne blomst til å fremstige,
og foldes herlig ut i himmelfreden.*

*For oss du er, i salighetens rike,
den ømhets middagssol, der lys oss bringer,
hist er du håpets veld for dødelige.
Så stor er du, at den hvis bønnrop klinger
om nåde vel, men ei til dig sig vender,
hans attrå flyve vil foruten vinger.
Din godhet rekker ei alene hender
til den, som beder, men til verdens både
den tidt sin hjelp forut for bønnen sender.*

*I dig er miskunnhet, i dig er nåde,
i dig høimodighet, i dig forenes
alt godt, hvorover skapningen kan råde.
Han som fra dypets avgrunn til de renes
høisete her har sett og lagt på sinne
de livets kår, som åndene forlenes,
bønnfaller dig om nåde til å vinne
så megen kraft, at opad mot det høie
hans blikk kan nå til salighetens tinde.*

(Dante: Paradiset — sang XXXIII).
(Efter Molbech).

Lourdesmysteriets evangeliske karakter.

III.

De kristne vet det nok, når ikke snevre fordommer har forvansket deres tro. Til Marias føtter kommer de og gråter når de er nær ved å bukke under for livets nød eller når syndens byrde tynger på dem. Ikke slik at de miskjenner Jesu barmhjertighet eller at de vil ha en annen midler. Nei, der gis bare en midler. Men hvorledes vet vi at Jesus er vår midler? Gjennom Evangeliet. Vi tror på den midler som Evangeliet forkynner oss. Vi vil ingen annen Frelser enn Jesus fra Nasaret, Jomfru Marias Sønn. Vi vil ikke være en annen Faders barn enn den himmelske Faders som gav oss sin Sønn gjennom Maria. Vi vil ikke gå til Gud på en annen vei enn den som Gud selv har valgt, da Han besluttet at Frelsens nåde skulde komme gjennom Maria. Kan vi minnes Jesu livs og døds mysterier

uten med andakt å komme den jomfru ihu som blev utkåret til Hans mor?

Vi vet nok at Jesu hjerte står åpent for oss og at Jesus kaller oss til sig. Men vi vet også at Marias forbønn bevirker nettop det at vi med en renere tro og med en dypere tillit nærmer oss Jesus. Vårt vennskap med Jesus blir høimodigere jo mere vi elsker Hans mor. Ti den første gave hun ber om for sine barn er nettop «den gode vilje», den dype bevissthet om vår nød og den inderlige lengsel efter Frelserens nåde. Ja, de kristne vet det. Selv syndere, i hvis sjel all tro, all håp på frelse, all religiøs tenkning synes å være utslettet, når vellyst, hovmot eller fortvilelse har herjet den i mange år, husker undertiden med ærefrykt denne makeløse rene og ydmyke kvinne, denne miskunn-

hetens mor. Ofte var tanken på Maria et lysglimt Gud sendte i deres mørke, øde sjel, et lysglimt som lot dem finne veien tilbake til Frelseren. Ti Maria fører alltid til Jesus.

En omvei skal andakten til Maria være, en skillevegg mellom Jesus og oss? Er dette en omvei, når vi ved hennes forbønn mottar av Gud en mere levende tro, en dypere kjærlighet til Jesus? Kan det være en skillevegg når hun opnår for oss den nåde høimodig å nedbryte alt som skiller oss fra Gud? Hele den katolske erfaring — og den omfatter snart to tusen år — vidner om at Maria viser sin moderkjærlighet ved å føre oss til Jesus. Les de kristne heroers liv; alltid møter vi den reneste hengivelse til Gud og den sterkeste trang til å vandre i Jesu fotspor forbundet med en barnlig andakt til Maria. Når vi kaller henne midlerinne er det dette vi mener: Ved sin forbønn og ved den makt hun fikk av Gud da hun blev Hans mor, bevirker hun at vi med en renere tro gir oss inn under Jesu herredømme.

«Han har gjort store ting imot mig.»
(Luk. 1, 43).

Men Jesus selv, påstår man, misbilliger katolikkenes andakt til Hans mor. Der skal stå i Evangeliet uttalelser av Jesu munn, som på forhånd fordømmer vår beundrende og tillitsfulle kjærlighet til Maria.

«Kvinne, hvad har jeg med dig å gjøre?» sa Jesus til sin mor ved bryllupet i Kana, da hun gjorde Ham opmerksom på vertens nød. (Joh. 2, 4).

Så stor og så blind kan altså uviljen mot Maria- dyrkelsen bli, at man vover å tillegge Jesus, Guds Sønn, et barsk og ydmykende svar til sin mor! De ord man oversetter med: «Hvad har jeg med dig å gjøre?» betyr i den riktige oversettelse: «Hvorfor skal vi gjøre oss unødige bekymringer?» *)

Jesus skal også på en indirekte måte ha fornektet sin mor for en stor folkemengde, eller i det minste ikke ha lagt større ærefrykt for dagen overfor henne.

«Hvem er min mor og hvem er mine brødre?» Og Han så sig omkring og sa til dem som satt om Ham: «Se min mor og mine brødre. Ti den som gjør Guds vilje, han er min bror, min søster og min mor.» (Mark. 3, 32—35).

Skal disse ord vidne om ringeakt for Hans mor?

*) Meningen er den samme som i det norske: «La oss ta det med ro». Ennu den dag idag uttrykker araberne denne idé med de samme ord. (Cfr. Lagrange: «L'Evangile de Jésus Christ»).

Nei, høiaktelse for alle, åndelig slektskap med alle som gjør Guds vilje. Gjorde ikke Maria Guds vilje? Jo, med et renere hjerte gjorde hun den enn alle andre før og etter henne. Derfor er hun fremfor alle andre ett med Jesus. Og denne enhet i kjærligheten til Guds vilje, denne enhet på det guddommelige plan er av meget større verdi enn den fysiske enhet som moderskapet er ophav til. Jesus fornekter ikke det naturlige slektskap, men Han ser det på dets rette plass i Guds frelses plan.

Det samme gjelder for det svar Jesus gav en kvinne som hadde lovprist Hans mor.

«Ja, salige er de som hører Guds ord og bevarer det.» (Luk. 11, 2).

Maria er stor ved sin moderverdighet; hun er større ved sin tro og sitt liv i Gud. Dette åpenbarer hun i Lourdes ved den art av menneskekjærlighet hun utfolder. Når hun ved sin forbønn opnår den legemlige helbred for sine barn er hun stor, likesom også Jesus er stor når Han helbreder skarer av syke. Men når hun opnår for sine barn åndelige goder som: tro, anger, høisinnhet kjærlighet, er hun ennu større, likesom også Jesus er større når Han gir oss det evige liv, enn når Han gjør det timelige lettere for oss.

Hvorfor skulde vi ikke beundre denne Marias storhet og glede oss over den? Er den ikke Guds verk? Jo, Maria, som alle helgener, men i meget høiere grad, er ved sitt rene, hellige sinnelag en åpenbaring både av den nåde Jesus har fortjent oss og av Jesu eget liv, som de kristne blir delaktige i. Skulde dette la oss likegyldige?

Vi betrakter stjernehimlen og hele naturens skjønnhet med andakt, og vi tilber Guds egen storhet som naturen gjenspeiler. Hvorfor skulde vi ikke glede oss over den åndelige prakt Han åpenbarer i englene eller i utvalgte mennesker, og da i første rekke den edle skapning Han har utkåret til sin mor? Hvorfor skulde ikke vår tanke kjærlig dvele ved Maria, når Gud selv har nedlagt sin tanke, sitt «ord» i hennes skjød? Når Gud i den grad hedrer Maria, kan vi nekte å hedre henne? I Lourdes' historie har vi et nytt vidnesbyrd om at Gud til alle tider vil «gjøre store ting mot Maria.» (Luk. 1). I Lourdes oplever vi også på ny sannheten av Marias egen spådom: «Se, fra nu av skal alle slekter prise mig salig.» (Luk. 1, 48). I Lourdes viser Maria sig stadig å være menneskeslektens elskende mor, som barmhjertig tar sine fattige, syndige og sørgende barn ved hånden og fører dem til Jesus. Ti miraklenes mål er ikke i første rekke å gi en del syke helbreden tilbake, men å oppløfte alle menneskers

sinn til Jesus. De gjør sjelene mere mottagelige for det Guds rike Han forkynte, for den renhet, kjærlighet og rettferdighet Han preket, for den sannhet Han bragte fra himmelen, for den sønnekårets ånd Han vil gjøre oss delaktige i, for den Kirkes mysterium i hvilken Han lever, ber, lærer, lider og seirer inntil verdens ende. Dette er Marias gjerning i Lourdes.

Derfor blir også hver eneste av de store pilegrimsdager avsluttet med en majestetisk trosbekjennelse. Det var ikke engang nødvendig at Kirkens autoritet innførte denne liturgi. Med en spontan kraft bryter den frem av folkesjelen som en nødvendig virkning av andakten til Guds moder. En underfull dragning våkner i sjelene, når de dveler ved grotten, og fører dem op til Fader, Sønn og Helligånd, til det evige livs grenseløse osean.

Klarere og klarere blir Lourdes-mysteriets evangeliske karakter, når vi i den stille høstnatt sitter der på stenbenken likeoverfor grotten og overveier alt det som foregikk på dette sted, mens stjernen funkler og elven går sin vei til havet og den hvite statue lyser i vokskjertenes skjær.

«Vi vandrer ennu i troen, ikke i skuen.» (2. Kor. 5. 7). Allikevel føler vi en dyrebare trøst ved tanken på at Jesus og Hans hellige mor er oss stadig nær, og at en barmhjertig frelsende kjærlighet våker over oss, mens vi går pilegrimsgang til Guds paradis. Med denne trøst i hjertet forlater man Lourdes. Dog dør erindringen aldri mer.

P. Lutz O. P.

Pater Leseur O. P.

Den 12. og den 15. mai vil Dominikanerpater *Leseur* holde to foredrag i St. Dominikus' kirke om Elisabeth *Leseur's* religiøse utvikling og virksomhet.

Elisabeth *Leseur* er ikke ukjent i Norge; hun er jo kjent hele verden over. Få kvinner har utøvet en så dyptgående innflytelse på sine samtidige. Hennes «*Journal*» er oversatt til 10 sprog, mens den franske original allerede foreligger i sin 104. utgave. Hennes *Lettres sur la souffrance* og hennes «*Lettres à des incroyants*» («*Brever om lidelsen*», «*Brever til vantro*») er også meget utbredt, og har allerede ført mange sjeler på den rette vei.

Hvem var denne kvinne, og hvorledes blev hun hvad hun var? Foredragsholderen vil si oss det; han vet det, ikke bare fordi Elisabeth var hans hustru, men

også fordi han selv fant veien til Gud ved hennes hjelp.

Elisabeth *Arrighi* blev født i Paris 1866. Hun var et ualmindelig begavet barn. Allerede som liten pike var hun optatt med religiøse og filosofiske spørsmål. 23 år gammel blev hun gift med *Felix Leseur*, doktor i medisin. *Leseur* var en verdens mann, uten religion, meget glad i selskapelighet, forlystelser og reiser. Elisabeth fulgte ham på hans mangfoldige vandringer gjennom Europa og Nord-Afrika. Imidlertid kjente hun ikke meget av det man pleier å kalle glede. Nogen uker efter sitt giftermål var hun blitt hjemsoekt av en smertelig sykdom. Hele hennes liv var med kortere eller lengere avbrytelser en lidendes liv. Men hun eiet den indre fred som et fromt hjerte finner i underkastelsen under Guds vilje. For Elisabeths mann var hennes religion det han minst likte hos sin hustru. Da de giftet sig lovet han at han ikke vilde legge nogen hindringer i veien for hennes religiøse liv. Dog gjorde han hvad han kunde for å undergrave hennes tro. Det lykkedes også for ham å så tvil i hennes sjel.

I flere år holdt Elisabeth sig borte fra Kirken. For å utslette den siste rest av religion fra hennes sjel gav *Leseur* henne *Renan's* «*Jesu liv*». Resultatet blev det motsatte av hvad han hadde ventet. Elisabeth var altfor intelligent til ikke å bli opmerksom på det overfladiske i *Renan's* tenkning, og altfor rettsinnet til ikke å bli frastøtt av hans uhederlige sofistikk. Hun sammenlignet hans verk med ekte videnskapelige studier om kristendommens opprinnelse; hun leste fremforalt Evangeliene igjen. Hennes tro våknet på ny. Fra nu av var hele hennes liv preget av en trofast kjærlighet til Gud, av en iherdig iver til å efterfølge Jesus i ydmykhet og tålmodighet og av en inderlig trang til å arbeide for Guds rike i sjelene.

Den 3. mai 1914 døde hun. Først efter hennes død, da hennes «*Journal*» blev offentliggjort gikk det helt op for verden hvor høimodig en sjel hun hadde vært. Den som sterkest blev grepet av hennes personlighet var *Leseur* selv, hennes mann, fritenkeren. Han blev en troende og from kristen. 58 år gammel forlot han verden, trådte inn i Dominikanerordenen og blev presteviet fem år etterpå.

Det er altså han selv som vil fortelle oss om Elisabeth. Hans to foredrag handler om «*La conversion de ma femme et la mienne*» (min hustrus omvendelse og min) og om «*Sa vie au foyer et au salon*» (hennes liv i hjemmet og i salonen).

P. Lutz O. P.

MANNENS HENDER.

(Oversatt fra engelsk ved SIGRID UNDSET).

*Om så skal hende at jeg er lydig mot
ham så lenge jeg lever, og for hans skyld
lider trengsler og ondt, mon jeg likefullt
gjør noget som når op mot den lønn han
har beredt mig?*

P. Southwell.

I de dager da navnet «Londons Tower» var et navn som gjorde folk redde, da det fikk en til å tenke på redsler og blodsutgydelse, ikke som nu nærmest på interessante fortidslevninger og 50 øres omviserbøker — i de dager levde det en liten gutt, og han levde i Tower. En kunde leve i Tower i mere enn én egen-skap; dronningen selv bodde somme ganger i den del av borgen som var slott — en praktfull del, lys og lystighet og intet annet. Der dekket silkeåklær de barske stenvegger, der var det ikke lenker, men fat og tallerkener som klirret. Våre gamle konger la det paradisi de hadde innredet for sine gleder midt oppe i det helvede de hadde skapt for politiske formål, kanskje for at motsetningen kunde sette en ekstra spiss på deres festlige måltider — gamle kokebøker røber den kjensgjerning at våre forfedre hadde grove ganer.

Men det var ikke som prins den lille gutten bodde i Tower. Han hadde ingen silkestrømper å pynte sig med. Og han hadde ingen slike imponerende pluddebukser som den tids unge lapser pleide å bære ved festlige leiligheter. Han løp barbent omkring i en kittel av det grovste stoff som fattighusets vevstoler kunde frembringe. Den var ellers laget av en rest. For den lille guttens mor var en sparsommelig kone, og hun hadde flere kropper enn hans å tenke på klær til.

Men var han ikke prins, var han enda mindre fange. Hans far bodde i Tower, men han hadde betaling for det, i motsetning til så mange andre som bodde der. Hver måned fikk han av en av kommandantens underordnede embedsmenn en bestemt sum i pengestykker, han bodde fritt i et lite hus innenfor festningsmurene, hadde rett til å hugge seks lass ved om året på dronningens landeiendom Eltham på den andre siden av elven, og hver jul erholdt han en gratifikasjon fra Hennes Nåde i form av en liten kagge burgunder. Det var et kapell i Tower, og til gjengjeld for alle disse gunstbevisninger skulde faren til den lille gutten vi forteller

om ha tilsyn med dette; han feide gulvene, han dekket alterbordet med en pyntelig hvit linduk, som paragrafene i dronningens nye alterbok foreskrev, og sa «Amen» med rungende røst når før bemeldte alterbok krevde at hele menigheten skulde si «Amen». Og med hensyn til alterbordets prydelser, en ting som ennu den gang rummet en viss risiko, så lot han dem være en så fullkommen efterligning som bare mulig av det andre kapellet, kapellet i det kongelige paradisi. Det var en trygg regel å følge, og i den tid vi skriver om lett å overholde. Men i tidligere tider, før dronningens religion var riktig ferdig, kunde den medføre både plutselige og overraskende forandringer; det kunde bli bruk for både kjerter og krucifiks når Hans Spanske Majestets ambassadør var i farvanet. I mange år lå to gamle vokskjerter i uforstyrret ro på bunnen av en kiste i sakristiet; de skrev sig fra dronning Marias tid. Kirketjeneren var like økonomisk som sin hustru, og gjemte kjertene om det skulde bli bruk for dem. Det endte med at musene fikk dem.

Så levde da den lille gutten vi forteller om likesom mellom himmel og helved, og hadde å gjøre med begge, men mest med helved. Hans far drev nemlig en innbringende handel med sjelene i pinens sted; således blev det meste av julekaggen med burgunder omsatt til dem på fordelaktige vilkår. Og det hendte titt at den lille gutten blev brukt som visergutt i slike affærer. Der var også et sympatiens bånd som bandt ham til disse ulykkelige mennesker, for han var selv ulykkelig, og dertil på en vis fange. Lenker var en del av hans liv, og fangehullets stillhet også, riktignok lenker og fengsel av en annen slags, men knapt mindre grusomme. Han var en av dem som Gud hadde lagt uførhetens tunge bår på: han var seks år gammel, men han kunde ikke si et eneste ord. Sjelen som bodde i ham kunde se ut på menneskene og høre dem tale, men den kunde ikke svare eller være med på menneskelig hygge og moro, på samme måte som fangene han gjorde tjenester kunde høre Londons klokker ringe, og kunde høre sjøfolkene rope ute på elven når de drog på reis, men alt mens de hørte og skjønte, ikke kunde gi antydning av svar, men måtte dulme sine hjerters svulmende lengsler i taushet.

Det er lett å skjønne at denne stumheten var en kilde til megen sorg for hans far, kirketjeneren, og for hans

gode mor. For hans far på grunn av det næsten upasende og for sund religiøsitet beskjemmende i at nettop hans sønn var blitt valgt til å bære en slik straffedom.

Når prestens høie stemme leste budet om at fedrenes synder skal hjemsøkes på barnene, på dem i tredje, på dem i fjerde ledd, så følte han sig ulykkelig og forurettet, og tvilte ikke på at menigheten, hvis brede rygger han overskuet fra sin plass nederst, gjorde en personlig og krenkende anvendelse av denne sannhet fra den hellige skrift. Hans mor helte mere til den opfatning at det var bibelens fortelling om gutten som var besatt av en stum djevel som passet best på tilfellet. Hun bar saken frem for Gud i lange og inderlige bønner, hun hadde gjerne lagt på sig streng faste også; det var bare det at faste var en papistisk uskikk. Da hennes bønner ikke bragte nogen bedring, så grep hun til et sikrere middel.

En kveld da mørket falt på tok hun i all hemmelighet gutten i båt over elven; hun vilde la ham behandle av den kloke konen som bodde i en hytte ute i myrlendet. Og den kloke konen la en fæl, knoklet finger på tungen hans, mens moren holdt ham, og så mumlet hun besvergelses i næsten en halv time og brente noe svart noe i en kjel. Men dette førte heller ikke til annet enn at han i månedsvis etterpå blev plaget av stygge drømmer; han våknet i mareritt med tennene sammenbitt og leppene presset sammen for å holde ute den forferdelige fingeren som stakk efter ham fra mørket.

I disse redselsfylte øieblikk, når trangten til tale var størst, og han følte sin ulykke aller mest sårt, snudde han sig gjerne mot sin bror som sov ved siden av ham og kløp i ham og slo ham kanskje også i sin vanvittige redsel. Det var en god bror, for enda han bare var en gutt, eller kanskje fordi han bare var en gutt, skjønte han dette primitive sproget, og la armen beskyttende om veslebroren og begynte å fortelle eventyr om han var aldri så søvning. Det var mest historier om draker og om tapre riddere som slo dem i hjel, eller fortellinger om trylleland på den andre siden av havet; han hadde hørt dem av sjøfolkene når han drev omkring på verftene ved elven.

Men hvad enn emnet kunde være, så hadde historiene makt til å stenge ute alle tanker på hekser og slikt skrømt. For de liknet fortelleren i det at de hadde altfor meget ekte rødt blod i sig til at slike onde knokkelvesener kunde føle sig vel i selskap med dem.

Peter hette broren, en svær plugg, med en kraftig lugg og et rundt muntert ansikt, tiltalende å se på fordi

det var rødkinnet og greit og hadde slike gode blå øine. Han hadde en søster også, hun var alvorligere enn den alltid leende Peter, men like snild som han. Jane var flink i søm og slikt og riktig flink til å lese. Hun leste med Veslebror, for han kunde jo ikke gå på skole slik som Peter.

Med disse to sterke hjelpere var hans ulykke for det meste til å holde ut; uten dem vilde hans lodd i livet ha vært mere enn hård. For de andre barnene i Tower (undtagen William, sønn til gefreideren som vi får høre mere om senere) vilde ikke ha noe med ham å gjøre, og da det hadde sivet ut at han hadde vært hos heksen, begynte de til og med å mishandle ham, kastet jord og sten efter ham og satte økenavn på ham. Og én dag (det er en fryd å fortelle det) kom Peter over dem mens de holdt på på denne stygge måten, og gikk løs på dem i fullt raseri, og julte op guttene og lugget de av jentene han kunde få tak i. Og Jane, som var klok, og passet på å komme til stede i rette øieblikk, sa dem sin hjertens mening og sørget for at skolemesteren og presten fikk greie på saken, og dessuten de av foreldrene som hun visste vilde opfatte den på den riktige måten. Så i mange tilfelle var Peters avstraffelse bare forspillet til en ordentligere og virkningsfullere straff.

Når det ikke var noe særlig på ferde, var brorens sterke arm og søsterens kloke hjerne, og begges gode hjerte, beskyttelse nok for Veslebror. Men der var leiligheter hvor selv de var maktesløse. Som for eksempel når hans mor, som det hendte, en lang stund holdt ham i arms avstand fra sig uten å si ett ord, og han så henne inn i ansiktet og så tårene komme i øinene på henne og renne ned over kinnene, og hun så formet ord med munnen ganske langsomt, og han prøvde å gjøre det samme, men aldri fikk frem så meget som et eneste ord. Om en stund bøide moren gjerne hodet og gjemte ansiktet i hendene, og rugget frem og tilbake og puffet ham til side hvis han tok hånden hennes; den store sorgen gjorde henne grusom i øieblikket.

Eller andre ganger når faren, som holdt bønn med hele sin familie hver kveld, gjorde hans svakhet til gjenstand for en særlig bønn, og med dype sukk jamret over den tuktelse som hadde rammet dem, og til slutt utførlig og med mange ord vidnet at han føiet sig i Guds vilje.

Ved slike leiligheter hadde Peter vondt for å få tingene til å rime; han syntes ikke det var riktig pent mot den lille gutten, men siden det var religion, så måtte det jo være i sin orden.

Jane, som var mindre enfoldig, og som skjønnte hvor vondt dette gjorde hennes bror dypt nede i hans tause sjels mørke, pleide å flytte urolig på føttene sine, og én gang hadde hun sagt så høit at det næsten kunde høres: «Å, vær så snild å holde op, far!»

(Fortsettelse).

Gandhi og kristendommen.

Den 21. mars hadde Gandhi et intervju med journalister fra Nuova Delhi. Ved den anledning gav Indias stormester nogen forklaringer som med rette har vakt forbauselse blandt Indias misjonærer.

En journalist spurte nemlig Gandhi om han, etterat India skulde ha fått sin uavhengighet, da vilde begünstige de fremmede misjonærers ophold i India, og Mahatmaen svarte: «Hvis de istedenfor å innskrenke sig til rent humanitært arbeide og til å understøtte de fattige materielt, skulde drive proselytisme ved hjelp av sanitær hjelp og undervisning o. s. v., så vilde jeg visstnok be dem å fjerne sig. Hvert lands religion er like god som hvilkensomhelst annen religion. Indias religioner er sikkert passende for dets folk. Vi trenger ingen åndelig omvendelse.»

Med andre ord: Gandhi vilde ikke ha misjonærer i India, ti hovedformålet for deres virksomhet er ikke humanitært, men åndelig, og de kommer visstnok til å fortsette sitt apostolat til tross for de hindringer som legges i veien for dem. Gandhis uttrykk kaster et merkelig lys over de moderne, intellektuelle hinduers mentalitet. De betrakter kristendommen som en fremmed og denasjonaliserende tro. Skjønt de har megen beundring for kristendommens etiske lære, er de dog heftige motstandere av kristendommens utbredelse og av hver konversjon.

Nogen dager i forveien hadde Gandhi ved en forklaring om viktigheten av og formålene med overenskomsten mellom ham og Vice-kongen, sagt til en gruppe amerikanske og indiske journalister at det var gjennemførelsen av «bergprekenens prinsipper som hadde bragt freden». I samme intervju av 21. mars svarte Gandhi på spørsmålet om hvordan han vilde stanse krigsutrustningene: «2000 år er der gått siden Kristus har holdt sin bergpreken, og inntil nu har verden bare tilegnet sig et bruddstykke av disse uforgjengelige forskrifter, som deri er forfattet om menneskenes opførsel mot hverandre. Så lenge vi i våre hjerter ikke har mottatt alle Kristi prinsipper, vil krig og hat og vold vedvare.» Gandhi forherliger altså Kristi morallære, men motsetter sig allikevel den kristne propaganda.

«Catholic Leader», det katolske ukeblad i Madras, påpeker i en ledende artikkel hvordan India alt har å vinne ved Jesu Kristi religions utbredelse. I samme nummer gir J. George, en kjent jakobitisk konvertitt og tidligere redaktør ved Gandhis blad «Young India», et kommentar til Gandhis forklaringer og skriver bl. a. følgende energiske ord: «Evangeliets forkynnelse er en av pliktene som av Gud selv er blitt pålagt Kirken, og der må ikke herske tvetydighet — med Gandhi eller uten Gandhi, med Swaraj (uavhengig styrelse) eller uten Swaraj — den katolske Kirke vil aldri ophøre å utføre sine plikter. Kan dette skje uten forfølgelse og uten motsetning til loven, godt, men hvis det, ved Guds uransakelige og tilbedelsesverdige vilje, måtte skje gjennom forfølgelse og martyrium, heller ikke da vilde man kunne forhindre denne forkynnelse.»

VARIA.

Oslo.

St. Josefsforeningens Patronatfest blev en strålende fest i år. Foreningens styre hadde arbeidet godt og satt op et stort program. Foreningens formann, O. B. Olafsen, ønsket den ganske tallrike forsamling velkommen, idet han uttrykte hvilket mål de katolske foreninger arbeider mot, nemlig å befeste og styrke menighetslivet og derved øke den katolske Kirkes fremgang i vårt land. Derefter istemte forsamlingen «Vi elsker vår kirke» med tekst av mgr. K. Kjelstrup til fru Lærum-Liebichs deilige melodi. Endel flinke småbarn fra Stabekk opførte et ganske kvikt teaterstykke «Hundeleven», og vakte stormende munterhet. Man merket at barna hadde fått god instruksjon, og røper vel ingen hemmelighet ved å nevne sogneprest Dülmer fra Stabekk i denne forbindelse. Frk. Lilleba Sollie og B. Sylow-Kreutz spilte violin og piano og henførte de lyttende inn i kunstens skjønne rike. Så gikk man tilbords og lot maten smake. Talenes rekke åpnedes av foreningens direktør, pater Vanneufville som holdt festtalen. Hr. I. Ruyter talte for gjestene, de geistlige herrer, og takket for den velvilje de alltid har vist St. Josefsforeningen. Talen besvartes av fung. sogneprest Laudy som også bragte hilsen fra den katolske administrator pastor Irgens og fra sogneprest Breukel fra St. Halvards menighet, der begge var forhindret fra å være tilstede. Hr. Hadland holdt en anslående tale for damene og foreningens sekretær M. Olafsen takket for maten. Ved bordet foretokes også en original utlodning som alle festdeltagerne var med på, og som sikkert gav vinnerne et hyggelig minne. Underholdningen fortsattes musikk av Olafsen junior og de ovenfor nevnte musikere og med oplesning av Pehrson der leste Hedmarkshistorier som en innfødt. Festen forløp i den beste stemning fra først til sist og vil sikkert bidra til foreningens fremgang og trivsel, og det er vel egentlig meningen med den.

O.

Regnskap for St. Olavs Forbundet

fra 21—4—30 til 27—3—31.

Bidragsskonto:

Kollekt. Kontingenter og bidrag.	
(80.20) St. Olav, Oslo,	kr. 949.20
(28.42) St. Halv., Oslo,	» 265.92

	kr. 1215.12
(21.00) Arendal	» 80.00
(30.00) Bergen	» 145.00
(11.00) Hamar	» 162.75
(20.69) Fredriksstad	» 120.69
(12.50) Tromsø	» 62.50

Kollekt: Sylling	5.00
Tønsberg	10.00
Jesu Hj., Trondheim	15.00
St. Olav, Trondheim,	30.00
Halden	20.00
Porsgrunn	70.00
Stavanger	14.00
Harstad	5.00
Haugesund	5.00
Kristiansand S	10.00

	» 184.00

Bidrag /Stiklestad v/Tromsø	» 50.00
Gaver	» 300.00
1 livsvarig medlem	» 200.00
Salg av prospektkort (gave)	» 85.30
Renter for 1930	» 122.61

	Kr. 2727.97

Kassabeholdning 27—3—31	kr. 2.62
Bankkonto 3046 (6 md.)	» 2500.00
Bankkonto 236 (alm.)	» 1894.19

	Kr. 4396.81

Utgifter:

<i>Forlagskonto:</i>	
Trykning 1000 ekspl. Pater Lutz: «Av-	
laden — — —»	kr. 471.00

<i>Omkostningskonto:</i>	
Foredragsreiser med annonser og hono-	
rar	» 186.00

Annonser i «St. Olav»	160.00
Do. i dagspressen	300.00

	» 460.00
Avisutklipp	» 74.03
Porto	» 26.97
Diverse iflg. bilag	» 194.40
Emalje-emblemer	» 417.00

	Kr. 1829.40
Overskudd	» 898.57

	Kr. 2727.97

Kapitalkonto pr. 21—4—30	kr. 3498.24
--------------------------------	-------------

Overskudd	» 898.57
-----------------	----------

Kr. 4396.81

Oslo, den 27. mars 1931.

Anna Bonnevie (sign.)

Revidert:

Marie Müller (sign.)

Bjørnstad (sign.)

Oversikt over de fra lokalforeningene innkomne beretninger
ang. disse foreningers virksomhet i kalenderåret 1930:

Forening	Medlemsantall ved årets utgang	Medlemsantallets økning eller tilbakegang	Inntekt	Utgift			Avholdte styremøter	Arrangerte foredrag	Istandbragte tilstelninger
				Ialt	Derav sendt Centralstyret	Anv. til formål innen menighet			
Arendal	15 ÷ 1	119.50	88.00	59.00		3		Tilstl. medutl. Gj.oprt. menigh. bibliotek aftuh.	
Bergen	28 + 8	264.25	255.25	115.00	117.00	4	2	Månedl. møter bibliotek øket	
Fr.stad	15 + 1	191.45	178.23	100.00		4	2		
Hamar	42 + 23	254.25		151.75		2	8		
Hammerfest	19 + 1	40.15				2			
Oslo									
St. Olav	100 + 2	2148.92		869.00	1000.00	5	3	Basar og Juletre-fest	
St. Halvard	36 + 2	833.84	876.94	237.50	659.44	9			
Porsgrunn*) Stabekk**)	27								
Tromsø	18	362.45		175.00	200.00	5	5	7 menighetsmøter †)	
Tr.heim ††)	20								
	320	4214.81		1707.25					

*) Ikke innsendt opgaver.

***) Nystiftet ultimo 1930.

†) Utg. 3500 blade «Fedrenes Tro».

††) Gjenoprettet 1. januar 1931.